

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7207/2568

พนักงานอัยการจังหวัด โจทก์ นางสาว ส. โดยนาย ว. ผู้แทนเฉพาะคดี กับพวก โจทก์ร่วม นาย ร. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 83, ป.วิ.พ. มาตรา 225, ป.วิ.พ. มาตรา 252, ป.วิ.อ. มาตรา 15, ป.วิ.อ. มาตรา 158, ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.วิ.อ. มาตรา 176

ย่อ / หลักกฎหมาย

เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิจารณาโดยสืบพยานโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสองประกอบคำรับสารภาพ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 176 วรรคหนึ่ง โดยจำเลยไม่สืบพยาน แล้วพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามฟ้อง หากจำเลยไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษาศาลชั้นต้น ก็ชอบที่จะอุทธรณ์โต้แย้งว่า พยานหลักฐานโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสองที่นำสืบมายังไม่เป็นที่พอใจฟังไม่ได้ว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้อง เมื่อในชั้นอุทธรณ์ จำเลยอุทธรณ์แต่เพียงว่า ศาลชั้นต้นไม่มีอำนาจลงโทษจำเลยฐานเป็นตัวการร่วมกันกระทำความผิดตามฟ้อง เนื่องจากคำฟ้องโจทก์มิได้ระบุ ป.อ. มาตรา 83 ไว้ในคำขอท้ายฟ้อง และขอให้ปรับลดโทษให้แก่จำเลย จึงต้องถือว่าจำเลยเห็นพ้องด้วยกับการรับฟังพยานหลักฐานของศาลชั้นต้น กรณีจึงไม่มีปัญหาเกี่ยวกับการกระทำผิดของจำเลยในชั้นอุทธรณ์ ดังนั้น ที่จำเลยฎีกาว่า พยานหลักฐานโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสองไม่มีน้ำหนักเพียงพอจะพิสูจน์ว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้อง จึงเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ภาค 2 ทั้งยังไม่เป็นสาระแก่คดีอันควรรับการวินิจฉัย ต้องห้ามตาม ป.วิ.พ. มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 15 ป.อ. มาตรา 83 บัญญัติอยู่ในภาค 1 บทบัญญัติทั่วไป ลักษณะ 1 บทบัญญัติที่ใช้แก่ความผิดทั่วไป หมวด 6 ว่า ในกรณีความผิดใดเกิดขึ้น โดยการกระทำของบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป ศาลจะต้องวางโทษบุคคลเหล่านั้นอย่างไร มิใช่บทบัญญัติภาค 2 ความผิด หรือภาค 3 หลัโทษ ที่บัญญัติว่าการกระทำเป็นความผิดทางอาญาฐานใด ดังนั้นฟ้องโจทก์ที่บรรยายไว้แล้วว่าจำเลยกับพวกร่วมกันกระทำความผิดฐานดังกล่าวตามฟ้อง เพียงแต่ไม่ได้ระบุมาตรา 83 ลงไว้ด้วย จึงยังถือไม่ได้ว่าเป็นฟ้องที่ขัดต่อ ป.วิ.อ. มาตรา 158 (6) ที่หมายถึงมาตราในกฎหมายซึ่งบัญญัติว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นความผิด ดังนี้ ศาลล่างทั้งสองย่อมหยิบยก ป.อ. มาตรา 83 ขึ้นปรับบทลงโทษจำเลยได้ ไม่เป็นการพิพากษาเกินคำขอหรือที่มีได้กล่าวในฟ้อง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคหนึ่ง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 277, 279, 283 ทวิ, 317 จำเลยให้การรับสารภาพ ระหว่างพิจารณา นางสาว ส. ผู้เสียหายที่ 1 ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาตเฉพาะข้อหาร่วมกันพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร ข้อหาร่วมกันกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตน โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม โดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโหมเด็กหญิง ข้อหาพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร และข้อหากระทำอนาจารเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม โดยใช้กำลังประทุษร้ายและโดยเด็กอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ โดยให้เรียกผู้เสียหายที่ 1 ว่า โจทก์ร่วมที่ 1 ส่วนข้อหาอื่นโจทก์ร่วมที่ 1 ไม่เป็นผู้เสียหาย จึงไม่อนุญาต ส่วนนาย ว. ผู้เสียหายที่ 2 ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาตเฉพาะข้อหา

พราบดีกอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดาและผู้ดูแลโดยปราศจากเหตุอันสมควร ข้อหาร่วมกัน พราบดีกอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดาและผู้ดูแลโดยปราศจากเหตุอันสมควรเพื่อการ อนุจาร และข้อหาพราบดีกอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดาและผู้ดูแลโดยปราศจากเหตุอัน สมควรเพื่อการอนุจาร โดยให้เรียกผู้เสียหายที่ 2 ว่า โจทก์ร่วมที่ 2 ส่วนข้อหาอื่นโจทก์ร่วมที่ 2 ไม่ เป็นผู้เสียหาย จึงไม่อนุญาต นอกจากนี้ โจทก์ร่วมที่ 1 โดยโจทก์ร่วมที่ 2 ในฐานะผู้แทนเฉพาะคดี ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน 200,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยใน อัตราร้อยละ 5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ และโจทก์ ร่วมที่ 2 ขอให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน 200,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยให้การในคดีส่วน แ่งว่า ค่าสินไหมทดแทนที่ผู้ร้องทั้งสองขอมาสู่เกินกว่าความเสียหายที่แท้จริง ขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสี่, 279 วรรคสาม, 283 ทวิ วรรคสอง, 317 วรรคหนึ่ง และวรรคสาม ประกอบมาตรา 83 การกระทำของ จำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานพราบดีกอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดาและผู้ดูแล โดยปราศจากเหตุอันสมควร จำคุก 4 ปี ฐานร่วมกันพราบดีกอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดา และผู้ดูแลโดยปราศจากเหตุอันสมควรเพื่อการอนุจาร จำคุก 6 ปี ฐานพราบดีกอายุยังไม่เกิน สิบห้าปีไปเสียจากบิดาและผู้ดูแลโดยปราศจากเหตุอันสมควรเพื่อการอนุจาร จำคุก 6 ปี ฐาน ร่วมกันพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนุจาร และฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกิน สิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตน โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม โดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันอัน มีลักษณะเป็นการโหมเด็กหญิง เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ ลงโทษฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตน โดยเด็กนั้นจะยินยอม หรือไม่ก็ตาม โดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโหมเด็กหญิง ซึ่งเป็นกฎหมาย บทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกตลอดชีวิต ฐานพาเด็กอายุยังไม่ เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนุจาร และฐานกระทำอนาจารเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี โดยเด็กนั้นจะ ยินยอมหรือไม่ก็ตาม โดยใช้กำลังประทุษร้ายและโดยเด็กอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ เป็น การกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานกระทำอนาจารเด็กอายุยังไม่ เกินสิบห้าปี โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม โดยใช้กำลังประทุษร้ายและโดยเด็กอยู่ในภาวะที่ ไม่สามารถขัดขืนได้ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 2 ปี จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 กระทงละกึ่งหนึ่ง ฐานพราบดีกอายุยังไม่ เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดาและผู้ดูแลโดยปราศจากเหตุอันสมควร จำคุก 2 ปี ฐานร่วมกัน พราบดีกอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดาและผู้ดูแลโดยปราศจากเหตุอันสมควรเพื่อการ อนุจาร จำคุก 3 ปี ฐานพราบดีกอายุไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดาและผู้ดูแลโดยปราศจากเหตุ อันสมควรเพื่อการอนุจาร จำคุก 3 ปี ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของ ตน โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม โดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโหม เด็กหญิง จำคุก 25 ปี ฐานกระทำอนาจารเด็กอายุไม่เกินสิบห้าปี โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ ก็ตาม โดยใช้กำลังประทุษร้าย และเด็กอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ จำคุก 1 ปี รวมจำคุก 34 ปี กับให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน 70,000 บาท แก่ผู้ร้องที่ 1 (ที่ถูกลงโจทก์ร่วมที่ 1) และ

50,000 บาท แก่ผู้ร้องที่ 2 (ที่ถูก โจทก์ร่วมที่ 2) พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวตามลำดับ นับถัดจากวันยื่นคำร้อง (วันที่ 16 เมษายน 2566) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้องทั้งสอง (ที่ถูก โจทก์ร่วมทั้งสอง) ทั้งนี้ อัตราดอกเบี้ยให้ปรับเปลี่ยนลดลงหรือเพิ่มขึ้นตามพระราชกฤษฎีกาซึ่งตราขึ้นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี แต่ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ตามคำขอ ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งให้เป็นพับ คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืน จำเลยฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ที่จำเลยฎีกาสรุปรำงานว่า พยานหลักฐานโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสองไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะพิสูจน์ว่าจำเลยกระทำความผิดตามที่ฟ้องนั้น เห็นว่า โจทก์ฟ้องว่า จำเลยกับพวกกระทำความผิดฐานพราดเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดาและผู้ดูแลโดยปราศจากเหตุอันสมควร ฐานร่วมกันพราดเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดาและผู้ดูแลโดยปราศจากเหตุอันสมควรเพื่อการอนาจาร ฐานพราดเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดาและผู้ดูแลโดยปราศจากเหตุอันสมควรเพื่อการอนาจาร ฐานร่วมกันพราดเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร และฐานกระทำความผิดซ้ำเร้าเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตน โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม โดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโทรมเด็กหญิง ฐานพราดเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร และฐานกระทำความผิดซ้ำเร้าเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม โดยใช้กำลังประทุษร้ายและโดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิจารณาโดยสืบพยานโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสองประกอบคำรับสารภาพ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 176 วรรคหนึ่ง โดยจำเลยไม่สืบพยาน แล้วพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามที่ฟ้อง หากจำเลยไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษาศาลชั้นต้น ก็ขอที่จะอุทธรณ์โต้แย้งว่า พยานหลักฐานโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสองที่นำสืบมายังไม่เป็นที่พอใจฟังไม่ได้ว่าจำเลยกระทำความผิดตามที่ฟ้อง เมื่อในชั้นอุทธรณ์ จำเลยอุทธรณ์แต่เพียงว่าศาลชั้นต้นไม่มีอำนาจลงโทษจำเลยฐานเป็นตัวการร่วมกันกระทำความผิดตามที่ฟ้อง เนื่องจากคำฟ้องโจทก์มิได้ระบุประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ไว้ในคำขอท้ายฟ้อง และขอให้ปรับลดโทษให้แก่จำเลย จึงต้องถือว่าจำเลยเห็นพ้องด้วยกับการรับฟังพยานหลักฐานของศาลชั้นต้นกรณีจึงไม่มีปัญหาเกี่ยวกับการกระทำผิดของจำเลยในชั้นอุทธรณ์ ดังนั้น ที่จำเลยฎีกาว่า พยานหลักฐานโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสองไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะพิสูจน์ว่าจำเลยกระทำความผิดตามที่ฟ้อง จึงเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ภาค 2 ทั้งยังไม่เป็นสาระแก่คดีอันควรรับการวินิจฉัย ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า การที่ศาลล่างทั้งสอง พิพากษาว่า การกระทำของจำเลยเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 และลงโทษจำเลยตามฟ้อง โดยโจทก์ไม่ได้ระบุมาตรา 83 มาในคำขอท้ายฟ้องนั้น เป็นการพิพากษาเกินคำขอของโจทก์ ขัดต่อประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคหนึ่ง นั้น เห็นว่า ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 บัญญัติอยู่ในภาค 1 บทบัญญัติทั่วไป ลักษณะ 1 บทบัญญัติที่ใช้แก่ความผิดทั่วไป หมวด 6 ว่า ในกรณีความผิดใดเกิดขึ้น โดยการกระทำของบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป ศาลจะต้องวางโทษบุคคลเหล่านั้นอย่างไร มิใช่บทบัญญัติภาค 2 ความผิด หรือภาค 3 หลัโทษ ที่บัญญัติว่าการกระทำเป็นความผิดทางอาญารฐานใด ดังนั้นฟ้องโจทก์ที่บรรยายไว้แล้วว่าจำเลยกับพวกร่วมกันกระทำความผิดฐานดังกล่าวตามฟ้อง เพียงแต่ไม่ได้

ระบุมตรา 83 ลงไว้ด้วย จึงยังถือไม่ได้ว่าเป็นฟ้องที่ขัดต่อประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (6) ที่หมายถึงมาตราในกฎหมายซึ่งบัญญัติว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นความผิด ดังนี้ ศาลล่างทั้งสองย่อมหยิบยกประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ขึ้นปรับบทลงโทษจำเลยได้ ไม่เป็นการพิพากษาเกินคำขอหรือที่มีได้กล่าวในฟ้อง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคหนึ่ง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

รังสิชัย บรรณกิจวิจารณ์ · มนูญาน ยศธแสนย์ · สถาพร ประสารวรรณ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/7207/2568>